

(מנחם מענדל לעפֿין / סאַטאַנאווער)

[1]

ספר קהלת שלמה

עם פירוש קצר והעתקה חדשה בלשון אשכנז לתועלת אחינו בית ישראל

בארצות פולין.

בשנת ה'תקע"ט לפ"ק

[2]

א (א) דאָס זענען דיא ווערטיר קהלת'ס דויד'ס זון מלך און ירושלים.

ב (ב) הבל הבלים פלעגט קהלת צו זאגן, הבל הבלים אלדונג איז הבל.

ג (ג) וואס קומט דעם מענטשן דרויס מיט אלי זיינע האריבאניע, וואס ער

דער האריבאיט זיך נאר אונטר דער זון.

ד (ד) איין דור גייט פאר בייא, און אנאנדר דור קומט ווידר אוף נאר דיא

ערד בלייבט אזו אייביג שטיין.

ה (ה) גייט ווידר אוף דיא זון, פאר גייט ווידר דיא זון, אלץ ווידר אין איר

רוא אריין, זוא שיינט זוא שנאפט נאר אהין.

ו (ו) ער גייט קיין דרום, און דרייט זיך אויס קיין צפון, ארום אין ארום

גייט אויס דער ווינט, אין אזו קומט אביר אמאהל אויס דער ווינט דער
אייגנר.

(ז) אלו טייכין גיען אין ים אריין, און דער ים גייט נאך אילץ נישט
איבור, וואוהין דיא טייכין

[3]

גיען פאר שטייא דורטין ארום גיען זייא טאקו ווידיר צוריק.

(ח) אלו זאכן מאטירן זיך נאר עס קען קיין מענטש גאר נישט אלץ אויס
ריידן, קיין אוג קען זיך דראן נישט זאט אן קוקן, אין קיין אויער קען זיך
נישט גנוג פיל אנהערן.

(ט) וואס אמאהל איז גיוועזין דאס אייגענע וועט טאקו ווידיר זיין און וואס
עס פלעגט זיך צו טאן דאס וועט זיך ווידיר אלו מאהל טוען, ס'ז גאר
אילץ קיין נאווינע נישט אונטר דער זון.

(י) אפט מאל וועט זיך אזאך מיט געבין וואס מזאגט א וואה א דאס אישון
יזא שפאגיל ניא, ס'לא הייה סישון אמאהל אזו אוך גווען פאר צייטנס
איי מיר זענן נאך אפער גאר אי אוף דער וועלט גווען.

(יא) עס גִּדְעֶנְקֵט זײַךְ שׁוֹיִן צוֹנְדֵּן נײַשְׁט אַנְדֶּעם וואָס אַמאַהֶל פֿרײַר אײַז
גווען, אָבֶר אָן דײַא שְׁפֶעטֶרײַ זאַכײַן וואָס וועלן זײַךְ עֶרשְׁט טוֹן, וועט מן
נאָך שְׁפֶעטֶר אױך אָן זײַא פֿאַר געסײַן.

(יב) אײַך קהֶלֶת בײַן דאָס גוועזן, מֶלֶךְ אײַבוֹר דײַא יוֹדִין אײַן ירוּשָׁלַיִם.

(יג) אײַך הָאָב מײַר צוּם הָאַרְצײַן גײַנוּמֵן נאָך צו שְׁפִירײַן אײַן נאָך צו קלעֶרן
מײַטן שְׁכָל, אײַבוֹר אַלוּמען, וואָס פֿאַר לופֿט זײַךְ נאָר אױנְטֶרן הַיִּמֶל סײַז אױך
אַשְׁלִימאַזל הָאַטײַס [ג]אַט¹ אַנְגְּעבײַן דײַא מֶענְטֶשֶׁן קײַנְדֶּר זײַךְ צו מֶרֶאטֶשֶׁן
דֶּרײַבֶּר.

(יד) תָּאָב אַכְטוֹנֵג גֶּעבֵּן אױף אַלײַ אײַנטֶעֶרעסײַס וואָס טווען זײַךְ נאָר אײַבוֹר
אױנְטֶעֶר דֶּער זון, צוּם שְׁפִיץ אײַז אַלדוֹנֵג אַהֶבֶל און אַנאַומֶזײַסְטֶר קְלֶאַפֿט.
(טו) וואָס אײַשׁוֹן קאַלײַ גמאַכְט קען

[4]

מֶען שׁוֹן נײַשְׁט פֿאַרְעחֶטן, אײַן וואָס גײַט אָפּ קען מֶען נײַשְׁט

דֶּערֶלײַגן.

¹ אין כתב־יד: האט

(טז) תאמיר טאקי אליין מיט מיר אמאהל דאס הארץ אזו אויס גרעט נא
אדזשי האביך מיד שוין אי קלוגר אי געניטר גמאחט מעהר פון אלי וואס
האבין פר מיר גיראנדזיט אין ירושלים, אין מיין הארץ האטיס אנגקוקוט
חקמה אין געניט שאפט.

(יז) תאמיר אויך דרויף גלייקט צו פר שטיין זיך אויף חקמה, אין
פארשטיין זיך אויף שפיל ווארג אין נארישקייט, תאב אבר גוואר
גיווארין אז דאס איז אויך אנאימזוסט קאפ דרייאוניש.

(יח) ווארין בייא צו פיל חקמה איז צו פיל שווער גמוט, אין וואס מעהר
פאר שטיין איז מעהר אנקסין.